USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **M. F.,** proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje,** se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2017, č. j. KUZL-80774/2016, sp. zn. KUSP-80774/2016/PŽÚ/Do, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2017, č. j. 22 A 10/2017 – 131,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 1.500 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce brojil žalobou proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kroměříž ze dne 7. 4. 2014, č. j. MeUKM/058472/2013, sp. zn. 01-C/058472/KPP-301/13-31, jímž bylo podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona 200/1990 Sb., o přestupcích, zastaveno řízení o přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) téhož zákona, kterého se měl dopustit žalobce, neboť spáchání skutku nebylo prokázáno.

[2] Krajský soud usnesením ze dne 21. 12. 2017, č. j. 22 A 10/2017 – 131, řízení zastavil pro nezaplacení soudního poplatku a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) proti tomuto usnesení krajského soudu podal kasační stížnost.

[4] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda byla kasační stížnost podána v zákonné lhůtě. Opožděnou kasační stížnost totiž nelze meritorně projednat, taková kasační stížnost musí být odmítnuta. Nejvyšší správní soud přitom shledal, že kasační stížnost byla podána opožděně.

[5] Z doručenky založené ve spisu Krajského soudu v Brně vyplývá, že zásilka obsahující kasační stížností napadené usnesení tohoto soudu, v němž byl stěžovatel řádně poučen o možnosti podání kasační stížnosti u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů ode dne jeho doručení, byla uložena na poště dne 2. 1. 2018 z důvodu, že adresát nebyl zastižen. Protože si stěžovatel zásilku nevyzvedl v úložní době, byla mu dne 15. 1. 2018 vhozena do domovní schránky.

[6] Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí. Podle téhož ustanovení nelze zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti prominout. Ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. pak stanoví, že lhůta určená podle týdnů končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit. Podle § 42 odst. 5 s. ř. s. v návaznosti na § 49 odst. 2 a 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, platí, že nebyl-li zastižen adresát písemnosti, která se doručuje do vlastních rukou, uloží se písemnost na poště a adresát se o tom vyrozumí s tím, že si má písemnost vyzvednout. Nevyzvedne-li si písemnost do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl; vychází se tedy z tzv. fikce doručení.

[7] Poslední den uvedené desetidenní lhůty počítané od uložení zásilky, která byla určena do vlastních rukou adresáta, nastal v posuzované věci v pátek dne 12. 1. 2018 a tento den se považuje za den doručení písemnosti adresátovi. Protože dnem, který určil počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti (dnem doručení), byl v projednávané věci pátek 12. 1. 2018 a jednalo se o lhůtu dvoutýdenní, posledním dnem lhůty pro podání kasační stížnosti byl potom pátek 26. 1. 2018. Tento den se totiž svým označením – pátek – shoduje s označením dne, jenž určil počátek lhůty. Nejpozději v tento den mohlo být podání (kasační stížnost) odesláno s účinky zachování lhůty.

[8] Podle záznamu o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu Nejvyššího správního soudu však byla kasační stížnost u tohoto soudu podána e-mailem bez ověřeného elektronického podpisu až dne 27. 1. 2017 (a následně doplněna).

[9] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl pro opožděnost [§ 46 odst. 1 písm. b) za použití § 120 s. ř. s.].

[10] Nejvyšší správní soud se v rámci posouzení včasnosti kasační stížnosti jako předběžnou otázkou zabýval rovněž návrhem stěžovatele na určení neúčinnosti doručení napadeného usnesení podle § 50d o. s. ř. Přestože totiž o tomto návrhu rozhodl i krajský soud usnesením ze dne 20. 2. 2018, č. j. 22 A 10/2017 - 174, je si Nejvyšší správní soud vědom, že toto usnesení, kterým krajský soud rozhodl, že doručení je účinné, nemůže být samostatně napadeno kasační stížností (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2010, č. j. 3 Ans 13/2010 - 109). Proto otázka účinnosti doručení musí být posouzena Nejvyšším správním soudem při hodnocení včasnosti kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2010, č. j. 3 Ans 12/2010 - 105).

[11] Kasační soud má ovšem za to, že krajský soud naposledy uvedeným usnesením posoudil otázku účinnosti doručení napadeného usnesení správně. Z komentářové literatury vyplývá, že *„Koncepci, podle které se s doručovanou listinou adresát může seznámit vždy, zdržuje-li se v místě, kde mu bylo náhradně doručeno, právní úprava doručování účinná od 1. 7. 2009 opustila. Místo ní vychází z přesvědčení, že pro doručení nemůže a nesmí být významné, kde se adresát skutečně zdržuje, a nastoluje zásadu, že každý adresát je odpovědný „za existenci adresy pro doručování a ochranu vlastních zájmů" a že je proto povinen si zajistit přijímání listin na adrese pro doručování bez ohledu na to, kde (na jaké adrese) se skutečně zdržuje. Z této zásady rovněž vyplývá, že adresát se nemůže s doručovanou písemnosti seznámit jen tehdy, má-li k tomu omluvitelný důvod". (*srov. *Drápal, L., Bureš, J. a kol.* Občanský soudní řád I, II Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 350 a násl., shodně též již citované usnesení čj. 3 Ans 12/2010-105).

[12] Je zřejmé, že skutečnost, že se adresát – fyzická osoba – dočasně nezdržoval na adrese pro doručování, může být důvodem pro určení neúčinnosti doručení, nikoliv však automaticky, nýbrž v závislosti na tom, zda tomu tak bylo z omluvitelných důvodů. V žádosti o určení neúčinnosti doručení stěžovatel uvedl, že se od 18. 12. 2017 do konce ledna 2018 zdržoval v Praze, mj. i z důvodu lékařského ošetření, vzhledem k tomu, že podle jeho názoru mu v Kroměříži není poskytována náležitá lékařská péče. Ve dnech 19. 12 2017, 20. 12. 2017 a 26. 12. 2017 se tak stěžovatel dostavil k ambulantnímu vyšetření na neurologické ambulanci v Praze, na 21. 12. 2017 byl stěžovatel nadto pozván k jednání posudkové komise v Praze ve věci jeho žádosti o invalidní důchod. Poté se stěžovatel zdržoval v Praze, což doložil pokladním dokladem z 18. 1. 2018. Stěžovatel dále uvedl, že pobývá střídavě na adrese K. R. X, K., kterou uvedl soudu jako adresu pro doručování, a na adrese svého trvalého pobytu v P., V O. X. Předpokládal, že mu krajský soud bude doručovat na obě uvedené adresy.

[13] K tomu je třeba uvést, že pokud by bylo stěžovateli doručováno ve druhé polovině prosince 2017, kdy se dle svého tvrzení měl podrobit lékařským vyšetřením, z nichž některá skutečně i doložil, bylo by v tom možno spatřovat omluvitelný důvod ve smyslu § 50d odst. 1 o. s. ř. a bylo by možno určit neúčinnost doručení napadeného usnesení krajského soudu. Pokus o doručení byl však učiněn dne 2. 1. 2018 a zásilka byla na poště uložena do 12. 1. 2018, tedy v době se značným odstupem od stěžovatelem uplatněných lékařských vyšetření v Praze a v době, kdy svou nepřítomnost na adrese pro doručování v Kroměříži pouze tvrdí, avšak nijak nedokládá. Návrh na určení neúčinnosti doručení je proto nedůvodný.

[14] Na okraj je nutné podotknout, že soud není v žádném případě povinen doručovat zároveň na vícero adres dle libosti účastníka řízení. Pokud stěžovatel předpokládal, že bude na adrese pro doručování, označené v žalobě po dlouhou dobu nepřítomen, a toto již předem plánoval, nic mu nebránilo to oznámit soudu a požádat soud o doručování na jinou (pražskou) adresu. Stěžovateli, který se soudem komunikuje prostřednictvím elektronické pošty a disponuje zaručeným elektronickým podpisem, dále nic nebránilo v tom, aby soud požádal o doručování právě touto cestou, jak umožňuje § 46 odst. 2 o. s. ř.

[15] Nejvyšší správní soud pro úplnost konstatuje, že stěžovatel se v běhu lhůty pro podání kasační stížnosti s napadeným usnesením krajského soudu ve skutečnosti seznámil, neboť již podáním ze dne 19. 1. 2018 doručeným krajskému soudu dne 21. 1. 2018 požádal o zrušení tohoto usnesení krajským soudem podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích ve znění aplikovatelném na tuto věc, neboť soudní poplatek následně uhradil. Krajský soud na to obratem reagoval přípisem ze dne 22. 1. 2018, který byl stěžovateli doručen dne 24. 1. 2018, v němž stěžovateli osvětlil, že podmínky pro postup podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích nejsou splněny, neboť soudní poplatek byl uhrazen až po právní moci usnesení o zastavení řízení. Zároveň stěžovateli sdělil, že právní moc tohoto usnesení nastala dne 12. 1. 2018 a že stěžovatel může do dvou týdnů od tohoto data podat kasační stížnost. To, že stěžovatel přes toto zcela jasné poučení kasační stížnost (ostatně datovanou 24. 1. 2018) odeslal soudu až den po skončení lhůty pro tento úkon, musí jít proto k tíži stěžovatele.

[16] Dne 12. 2. 2018 byla na bankovní účet Nejvyššího správního soudu připsána částka 1.500 Kč zaplacená stěžovatelem jako soudní poplatek.

[17] Podle § 10 odst. 3 věty třetí zákona o soudních poplatcích *„byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek.“* Kasační stížnost stěžovatele byla odmítnuta, zdejší soud proto stěžovateli na základě citovaného ustanovení zákona o soudních poplatcích vrátí zaplacený soudní poplatek v celkové výši 1.500 Kč. Podle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích bude poplatek vrácen ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

[18] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné žádné opravné prostředky.

V Brně dne 9. května 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu